

De mug en de olifant
vermakelijke fabels

Colofon

ISBN: 978 94 6365 422 7

1e druk 2022

© 2022 Wim Meyles

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Omslag ontwerp: Wim Meyles

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op enige wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De mug en de olifant

vermakelijke fabels

Wim Meyles

*Koning, leerkracht en bankier,
ambtenaar, notabele,
ieder heeft iets van een dier
in het Rijk der Fabelen.*

Inhoudsopgave

De mug en de olifant	9
Het Onbekende Vliegende Iets	11
De verspringwedstrijd	14
Het haargroeimiddel	16
De nieuwe groente	18
De verkeersles	20
Hoop en wanhoop	23
Tekst en uitleg	26
De besluiteloze hamster	28
De beverneef	30
De biologieles	32
De dassenburcht	34
De duinkonijnen	37
De dwarse ezel	39
De gans en de kraai	41
De hamsters	43
De Najaarsnoterij	45
De opwarming	48
De oude bok	50
De reddingshond	52
De stadsmeeuwen	54
De hangerige huismus	56
De vogelgriep	58
De taakverdeling	60
De waakhond en de pekinees	64
De waakzame herder	66
De jonge weidevogels	68
De wolf en het schaap	70
De zwemtocht	72

Eeuwige trouw	74
De vos en de rat	76
Het leven na de dood	79
De wasbeer en het konijn	81
Ezeltje-strek-je	82
Het kraaiennest	85
Het mereljong	87
Het oormerk	89
Het pinguïnnest	91
Het slaapprobleem	93
De inhalige duif	95
Het uilenfeest	97
De leeuw en de apen	99
Het wespennest	101
Het zangfestival	103
Ko & Co	105
Lente	108
Mollenleed	109
De wolf en de schapen	112
De kippen en de haan	114
De gidsgans	115

De mug en de olifant

In een zwoele zomernacht schrok de geit opeens wakker. Ze was geprikt.

‘Een mug,’ begreep ze onmiddellijk.

Het kriebelde een beetje achter haar linkeroor. Ze probeerde weer in slaap te vallen, maar dat lukte niet. Haar belager bleef om haar kop zoemen.

De volgende ochtend klaagde ze haar nood aan de andere dieren.

‘Ik heb de hele nacht niet geslapen,’ mopperde ze tegen de gans. ‘Een mug heeft me gestoken en dat jeukt enorm. Het voelt alsof er een joekel van een bult achter mijn oor zit.’

‘Ik voel me vandaag niet lekker,’ klaagde ze tegen het schaap. ‘Ik ben door een tijgermug gestoken en nu heb ik verhoging.’

‘Ik heb een flinke koorts opgelopen,’ mekkerde ze tegen de koe. ‘Ik ben verschillende keren gestoken vannacht. Het moet zo’n reuzenhorzel geweest zijn, want ik heb er een zware migraine aan overgehouden. Mijn hoofd bonkt bijna uit elkaar.’ De volgende ochtend voelde ze zich nog beroerder dan de dag ervoor.

‘Even naar de vijver lopen om te kijken hoe ik er uit zie,’ besloot ze.

Nog voor ze daar aangekomen was, zag ze iets merkwaardigs. Ze keerde om en rende terug naar de boerderij.

‘Er zit een olifant in de appelboom!’ riep ze opgewonden.

*Een kleinigheid wordt snel vergeten
tenzij het breed wordt uitgemeten.*

Het Onbekende Vliegende Iets

Toen de vos na zijn nachtelijke omzwervingen holwaarts keerde, zag hij een lichtje boven het pad. Hij hield zijn pas in en staarde verbaasd naar het schijnsel dat zich zonder duidelijk doel leek voort te bewegen.

Vanuit zijn eik daalde de uil geruisloos neer. Net als de vos was hij op dit tijdstip altijd klaar wakker.

‘Heb je het gezien?’ vroeg de vos.

De uil knikte.

‘Bijzonder,’ merkte hij op. ‘Dit fenomeen vraagt om een wetenschappelijke benadering. Om te beginnen: heb jij ooit eerder zoiets waargenomen?’

‘Nee,’ zei de vos.

‘Dan is het verschijnsel om te beginnen Onbekend. Punt twee: heb jij ook geconstateerd dat het Onbekende zich door de lucht bewoog?’

‘Zeker,’ zei de vos.

‘Dan is het niet alleen Onbekend, maar ook Vliegend,’ stelde de uil vast. ‘En tenslotte: was het er of was het er niet?’

‘Het was er,’ zei de vos.

‘Mooi,’ zei de uil. ‘Als we nu alles op een rijtje zetten, kunnen we niet anders dan concluderen dat wij getuige zijn geweest van een Onbekend Vliegend Iets. Een OVI!’

Hoewel het lichtende voorwerp inmiddels uit het

zicht verdwenen was, bleef het de twee onderzoekers onverminderd bezig houden.

‘Moeten we de andere dieren op de hoogte stellen?’ vroeg de vos zich af.

‘Zeker,’ zei de uil. ‘Het lijkt me een zaak van algemeen belang en het kan mijn status als wetenschapsdier behoorlijk bevorderen. Hoewel mijn dag eigenlijk bedoeld is voor rust, zal ik ze morgenochtend bij elkaar roepen.’

De uil mat de nachtelijke gebeurtenis breed uit, maar niet alle dieren reageerden even enthousiast. Schuwe dieren, zoals de eekhoorn, de ree en de angsthaas, hadden reserves. ‘Een onbekend wezen?’ klonk het benauwd. ‘Misschien komt het wel uit de ruimte.’

De mol uitte zich volkomen onverschillig. ‘Mij maakt het niks uit,’ zei hij. ‘Zelfs als het onder de grond komt, zie ik het nog niet.’

Toch overheerste de nieuwsgierigheid. De uil genoot zichtbaar van alle aandacht die hem ten deel viel.

‘Ik stel voor,’ sprak hij gewichtig, ‘dat iedereen opblijft vannacht. Met een beetje geluk krijgen we het mysterieuze schijnsel dan allemaal te zien. De angsthaas kan steun putten uit ons gezelschap en de mol houden we op de hoogte van alles wat we te zien krijgen.’

Er klonk een instemmend gemompel.

Rond een uur of negen viel de schemering in. Bomen, struiken en planten verloren hun heldere contouren. In een kronkelige kamperfoelie werd een gloeiend lichtpuntje zichtbaar, dat zich geleidelijk ontwikkelde tot een helder schijnsel.

‘Wat heb ik gezegd?’ zei de uil trots. ‘Is dit bijzonder of niet?’

Er klonk opgewonden gepiep, gesnuif en gekras uit de dierenmenigte. Het lichtschijnsel zelf reageerde echter opvallend nuchter.

‘Waar heb ik al die aandacht aan verdiend?’ vroeg het vuurvliegje verbaasd.

*Is het een feit of is het zottenklap
dat UFO's hier op aard zijn neergestreken?
Sensatiezucht of pure wetenschap?
We horen het voornamelijk van leken.*

De verspringwedstrijd

Het leven op de kinderboerderij beviel de dieren maar matig. Als er kinderen waren, was het afzien. Meisjes die thuis nog geen paard of pony uit papa's portemonnee hadden weten los te peuteren, wilden op de rug van alle mogelijke dieren zitten, tot de Vlaamse reus aan toe. Jongetjes voerden de dieren brood in plastic zakken en probeerden met stokjes door het gaas in de ogen van schapen, geiten en herten te prikken.

Op een saaie maandagochtend stelde de bok voor om een wedstrijd te organiseren.

'Waar denk je aan?' vroeg de schildpad argwanend.

'Springen,' zei de bok. 'Hoogspringen, stel ik voor.'

Het voorstel ontlokte weinig enthousiasme bij de anderen.

'Jammer maar helaas,' zei de bok. 'Ik had jullie graag willen laten zien dat het hek voor mij geen hindernis is. En dat is anderhalve meter hoog. Maar hinkstapspringen vind ik ook goed.'

Opnieuw was er weinig respons.

'Dan blijft er niets anders over dan verspringen,' concludeerde de bok. 'Ik ga wel eerst.'

De bok bleek een behoorlijke jump in huis te hebben. Hij overbrugde een afstand van maar liefst drie meter.

Het konijn wilde ook wel een poging wagen. Haar aanloop was stuntelig, maar ze wist toch tachtig centimeter op het scorebord te zetten.

Na het konijn volgden de kalkoen, het varken en de gans. De haan werd gediskwalificeerd, omdat hij stiekem zijn vleugels probeerde te gebruiken.

Op dat moment kwam de kinderboer met een onbekend dier aanzetten. Af en toe kocht hij iets exotisch om de tegenvallende bezoekersaantallen wat op te krikken.

De dieren keken verrast op. Een lama en een paar alpaca's waren er al, maar dit exemplaar zag er heel anders uit.

'Deze jongen kan aardig springen,' zei de kinderboer. 'Laar maar zien, kerel.'

Het beest hupte naar de wedstrijd baan en nam een vreemdsoortige aanloop. Zijn sprong was echter indrukwekkend. De bok pakte zijn meetlint.

'Veertien meter!' riep hij verbluft. 'Waar heb je dat geleerd?'

'In mijn verre buitenland,' zei de nieuwkomer.

'En dat is?' vroeg de bok.

'Australië,' zei de kangoeroe.

Een virus sprak in Wageningen:

'Ik kan tien centimeter springen.'

Corona zei: 'Dat kan ik beter,

ik spring wel anderhalve meter.

Geen epo en geen anabolen,

mijn kracht schuilt in mijn aerosolen.'

Het haargroeimiddel

Naarmate de konijnen ouder werden, verloor hun vacht zijn glans. Ook werd hun beharing dunner, wat hier en daar tot bezorgdheid leidde.

‘Hoe kan ik me nog beschermen tegen de kou?’ vroeg het hoofdkonijn van deze fabel zich af. ‘Ik ben intussen acht jaar oud en behoorlijk stram. Hollen was altijd mijn manier om warm te blijven, maar dat lukt niet meer.’

‘Hoor ik een probleem?’ vroeg een vos die schijnbaar toevallig passeerde.

Wantrouwend keek het oude konijn het roofdier aan.

‘Inderdaad, een probleem,’ zei hij. ‘Maar jij lijkt me niet de aangewezen persoon om het op te lossen.’

‘Kom kom,’ zei de vos. ‘Niet zo wantrouwend. Ik geef toe dat ik me in het verleden niet altijd netjes gedragen heb, maar voor verzwakte dieren sta ik altijd klaar. Ik hoorde toevallig dat je het over haaruitval had. Nou, daar heb ik wel wat voor.’

Hij hield een flesje omhoog met een pakkende tekst: ‘Dunne vacht? Koop Haargroeikracht!’

Het konijn aarzelde. De vos had een kwalijke reputatie, maar het haargroeimiddel zag er aantrekkelijk uit.

‘Zelf gemaakt?’ vroeg hij wantrouwend.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde de vos. ‘Mijn neef heeft het gebrouwen. Die heeft geneeskunde

gestudeerd. Ik help hem alleen om zijn wondermiddel aan het konijn te brengen.'

'Wat moet het kosten?'

'Niets,' zei de vos. 'Gratis proefmonster. Volgende week kom ik terug om te kijken of het gewerkt heeft. Driemaal daags een slok.'

Het konijn begon meteen met de kuur. Natuurlijk verwachtte hij niet direct resultaat. Konijnenhaar groeide nu eenmaal niet zo snel als kool en zeker niet bij zo'n oud exemplaar als hij was. Wel merkte hij dat hij er een beetje suf van werd.

'Bijwerking natuurlijk,' mompelde hij. 'Dat moet je ervoor over hebben.'

Na een week kon hij nog steeds niet zeggen of zijn vacht dichter was geworden. De sufheid was wel hinderlijk en toen de vos poolshoogte kwam nemen, was hij eigenlijk te moe om hem te woord te staan.

Dat was precies waar het de vos om te doen was geweest. Moeiteloos beet hij de grijsaard in zijn lurven en sleepte hij hem naar zijn hol. Onderweg bedacht hij hoeveel konijnen er in deze streek leefden en hoeveel hij er op deze manier beet zou kunnen nemen.

Want in konijnenland geldt dat elke streek wel zijn haren verliest, maar niet zijn vossen.

*Er bestaat geen koning klant
voor de pillenfabrikant.*

De nieuwe groente

In het weekend namen Lepus en zijn wijfje het er altijd van. Dan vraten ze geen gras, maar zochten ze een lekkere akker op, waar aardappels, sla of worteltjes geserveerd werden.

Op een zonnige zomerdag arriveerde het hazenpaar bij een maisveld. Het kostte altijd wat moeite om de stengels van die planten door te knagen, maar als ze eenmaal omvielen, kon je heerlijk van de kolven schransen.

‘Niet te dicht bij de rand van het veld eten,’ waarschuwde Lepus. ‘Het mag dan zondag zijn, maar dat is nog geen garantie dat de boer binnen is. En zoals je weet, heeft hij een jachtgeweer.’

Toen ze het maisbos een stukje ingetrokken waren, stuitten ze op heel andere vegetatie.

‘Dit ken ik niet,’ zei Lepus. ‘Zeker een nieuw soort groente. Zo’n boer gaat ook met zijn tijd mee natuurlijk.’

Hij beet een blaadje van een plant en kouwde er nieuwsgierig op.

‘Moet je proeven!’ riep hij opgetogen. ‘Heerlijk!’ Zijn wijfje kon dit alleen maar beamen. Ze liet de mais voor wat het was en knabbelde plant na plant kaal.

‘Hasjemenou,’ riep ze uit. ‘Ik word hier helemaal een beetje hoog van.’

Ook Lepus voelde dat hij in een plezierige, relaxte roes terechtwam.

‘Ik vraag me af .... waarom de boer .... dit niet in het .... open veld teelt,’ zei hij loom. ‘Zou het alleen .... in de luwte groeien? Maar ach .... wat maakt het ook uit. Ons komt het .... prima van pas.’

‘Ideetje,’ zei het wijfje. ‘Party? Morgen? Vrienden .... lekker .... denk ik .... wel .... vijftig ....’

*Agrariër Sijmen van Gennip
begon een bedrijf in Nieuw-Vennep.
‘Hoe laat ik,’ dacht Sijmen,
‘mijn limerick rijmen?’
En daarom verbouwt hij nu hennep.*

De verkeersles

Toen de jonge schildpad oud genoeg was om erop uit te trekken, nam zijn moeder hem mee voor een verkeersles.

'Regel één,' begon ze. 'Voor je oversteekt eerst naar links, dan naar rechts en dan nog een keer naar links en naar rechts kijken. Wij schildpadden hebben weinig snelheid van de Schepper meegekregen en daarom moeten we extra voorzichtig zijn.'

Voor de eerste les had ze een rustig zandpaadje uitgekozen. Zelf ging ze voorop en ze vroeg het jong om op korte afstand te volgen.

'Zo meteen komen we bij een kruising,' zei ze. 'Daar slaan we linksaf. Zorg dat je op tijd voorsorteert.'

Gedwee volgde de jonge schildpad de aanwijzingen. Het tweetal belandde nu op een breder pad. 'Een voorrangsweg,' legde moeder schildpad uit. 'Iedereen die van links of rechts komt, moet wachten tot wij gepasseerd zijn. Maar het blijft verstandig om goed uit te kijken.'

Uit het eerstvolgende zijpad schoot een haas tevoorschijn die zonder op- of omkijken hen bijna van de sokken liep.

'Verkeershufter!' riep moeder schildpad hem na, maar gezien de snelheid van de maniak was het de vraag of het dier dit nog hoorde.